

Мова — найбільший скарб : статті

Про книгу

У статтях збірника йдеться про походження й історичний розвиток української мови, висвітлюються питання про її структуру, логіку й закономірності побудови, про зв'язок мови з мисленням, про роль письменників, зокрема Тараса Шевченка, в її збагаченні й утвердженні. Дано деякі рекомендації щодо вивчення рідної мови в школі. Через етимологію знакомих для українців назв та імен розкрито її заглибленість у давнину.

І.П. Ющук

МОВА — НАЙБІЛЬШИЙ СКАРБ

Статті

ТЕРНОПІЛЬ
НАВЧАЛЬНА КНИГА – БОГДАН

УДК 811.161.2:371.32
Ю98

Ющук І.П.
Ю98 Мова — найбільший скарб / І.П. Ющук. — Тернопіль :
Навчальна книга — Богдан, 2020. — 360 с.

ISBN 978-966-10-7573-2

У статтях збірника йдеться про походження й історичний розвиток української мови, висвітлюються питання про її структуру, логіку й закономірності побудови, про зв'язок мови з мисленням, про роль письменників, зокрема Тараса Шевченка, в її збагаченні й утвердженні. Дано деякі рекомендації щодо вивчення рідної мови в школі. Через етимологію знакомили для українців назв та імен розкрито її заглибленість у давнину.

УДК 811.161.2:371.32

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу видавництва.*

ISBN 978-966-10-7573-2

© Навчальна книга — Богдан, виключна
ліцензія на видання, оригінал-макет, 2020

І. УКРАЇНЬСЬКА МОВА ПРОТЯГОМ ТИСЯЧОЛТЬ

Українська мова в доісторичні часи

Українська мова, як і слов'янські взагалі, романські, германські та багато інших, належить до індоєвропейської мовної сім'ї. Причому, як схильна думати більшість учених, Україна, зокрема її південь, є її прабатьківщиною індоєвропейської мови. “Різні міркування (прямих свідчень нема) дають змогу припускати, що найдавніша індоєвропейська мова формувалась у степових і лісостепових областях між Волгою й Дунаєм” [1], — підсумовує російський філолог Ф. Філін висновки багатьох мовознавців.

Так от, коли українську мову зіставляти з найдавнішими індоєвропейськими мовами, зокрема з латинською, відомою ще з VI ст. до н.е. [2], впадає в очі її, так би мовити, “архаїчність”, тобто наявність у ній великої кількості прадавніх, індоєвропейських елементів, більше, може, ніж у будь-якій іншій із сучасних мов цієї сім'ї. Це може свідчити тільки про те, що сучасна українська мова почала формуватися як така ще в доісторичні часи.

Як відомо, в мові найстійкішою є фонетика. Мова може зникнути, а її фонетичні закономірності, особливості вимовляння звуків і далі проявляються вже в новій мові. У французькій мові фонетика й досі в своїй основі галльська, в англійській — кельтська. Фонетика польської мови різко відрізняється від чеської, українська — від білоруської й російської.

Фонетична система української мови, якість її звуків напрочуд близькі до латинської (і, зауважимо, до іспанської та італійської — її найближчих спадкоємиць). В обох мовах майже однакова система голосних, українська тільки не розрізняє довгих і коротких (це збереглося в сербській мові). Щодо системи приголосних, то в українській на якомусь етапі її розвитку з'явилися парні м'які, африкати й шиплячі, яких у латинській не було. Зате в латинській, як і в українській, була пара **g** і **h**: *genus* “рід” (споріднене з нашим *жона*, *жінка*) і *hostis* “чужинець, ворог” (споріднене з нашим *гість*). Не вже така близькість двох фонетичних систем, незважаючи на часову

відстань між ними в дві з половиною — три тисячі років і на всі ті зміни, що відбулися за той час у них, це просто випадковість, а не вияв якихось спільних тривких мовних законів? Чи це не є свідченням того, що українська мова така само давня, як і латинська?

Українська мова затримала чимало прадавніх граматичних значень та граматичних способів. Це показує знову ж зіставлення її з латинською мовою. І тут треба відзначити, що збігів між цими двома мовами виявляється тим більше, чим давніша латинь береться для зіставлення.

В архаїчній латині (VI–II ст. до н.е.) було вісім відмінків, у тому числі кличний і два місцевих (у класичній, а це вже I ст. до н.е. — I ст. н.е., залишилося їх тільки шість). В українській мові і всі ці відмінки, за винятком одного місцевого, і в основному їхнє значення збереглися. Навіть закінчення в деяких відмінкових формах ті самі. Наприклад, однакове закінчення виступає в називному відмінку однини багатьох іменників жіночого роду: *arena* і *арена*, *summa* і *сума*; у кличному відмінку іменників чоловічого роду: *Brute* і *Бруте*, *Demokrite* і *Демокрите*; у називному множини іменників чоловічого роду: *muri* і *мури*, *numeri* і *номери*; іменників середнього роду: *maria* і *моря*, *nomina* і *імена*.

Латинська й українська мови розрізняють три роди: чоловічий, жіночий і середній. І знаменно, що українська мова в більшості випадків в іменниках, успадкованих від індоєвропейської прамови, зберегла навіть той самий рід. Так, однаково до чоловічого роду належать, наприклад, іменники *hortus* “сад” і *город*, *pulvis* і *пил*, *ventus* і *вітер*, *ignis* і *вогонь*, *mensis* і *місяць*, *sucus* і *сік*, *somnus* і *сон*, *fumus* і *дим*, *dolor* і *біль*, *nasus* і *ніс*; до жіночого роду іменники *nox* і *ніч*, *hiems* і *зима*, *mens* “розум” і *пам’ять*, *mors* і *смерть*, *res* і *річ*, *voluntas* і *воля*, *securis* і *сокира*, *lana* і *вовна*, *acies* і *ость*, *crux* “хрест” і *кроква*, *unda* “хвиля” і *вода*, *barba* і *борода*, *casa* “хатина” і *хата*, *rota* “колесо” і *рада* (спільне значення “коло”); до середнього роду іменники *cor* і *серце*, *nomen* і *ім’я*, *aratrum* і *рало*, *semen* “насіння” і *сім’я*, *granum* і *зерно*, *lactis* і *молоко*, *vinum* і *вино* тощо. У латинській мові іменник *domus* жіночого роду, в українській *дім* — чоловічого, але, виявляється, і в українській мові він буває жіночого роду: *Куди ж я піду, коли в мене немає своєї дому?* (І. Нечуй-Левицький). І в латинській, і в українській мовах назви річок майже виключно чоловічого роду (в українській мові жіночий рід мають лише назви річок пізнішого походження), назви дерев — переважно жіночого роду.

Ще більша тотожність спостерігається в особових закінченнях дієслів, особливо при зіставленні українських форм з імовірними формами архаїчної латині (у дужках наводяться форми класичної латині):

1. <i>sedeo</i> — сиджу	<i>sedemos (sedemus)</i> — сидимо
2. <i>sedesi (sedes)</i> — сидиш	<i>sedetes (sedetis)</i> — сидите
3. <i>sedeti (sedet)</i> — сидить	<i>sedenti (sedent)</i> — сидять

За час приблизно 2,5 тис років в особових формах дієслів української мови сталися тільки такі суто фонетичні зміни: у другій і третій особах однини та в третій особі множини відпав кінцевий голосний **-i**, але м'якість кінцевих приголосних, викликана вимовлянням цього голосного, залишилася (внаслідок цієї м'якості звук **s** у другій особі однини перейшов у **ш**); відпали кінцеві **s** у першій та другій особах множини; у третій особі множини сполучення голосного з носовим **en** закономірно дало звук **a** з попереднім пом'якшеним (на письмі буква **я**), як це сталося, наприклад, у словах *mentha* — м'ята, *decem* — десять.

Того самого походження суфікс для утворення вищого ступеня порівняння прикметників в українській мові **-иш-** (*новий* — *новіший*, *лівий* — *лівіший*) і в архаїчній латині **-ios-** (*novus* — *novios*, *laevus* — *laevios*). Однаково в обох мовах за допомогою суфікса **-e** творяться деякі відприкметникові прислівники: *bonus* — *bene* і *добрий* — *добре*, *fortissimus* — *fortissime* і *найсильніший* — *найсильніше*. Є чимало спільного в складі й відмінюванні займенників обох мов: *tu* і *ти*, *tibi* і *тобі*, *sibi* і *собі*, *nos* і *нас*, *vos* і *вас*, *mea* і *моя*, *tua* і *твоя*, *sua* і *своя*, *tui* і *твої*, *sui* і *свої* тощо.

Це не запозичення, бо граматичні значення й словозмінні морфеми практично не запозичуються з мови в мову. Наявність же в різних мовах матеріально й функціонально тотожних форм і особливо засобів вираження граматичних значень є надійним свідченням про спільне походження цих мов.

Щодо лексики, то вона дуже нестійка: слова можуть запозичуватися й замінюватись у великій кількості (наприклад, в англійській мові до 55 % запозичено з французької мови, у румунській близько 40 % слів слов'янського походження). Але певна група слів зберігається тисячоліттями: *мати*, *батько*, *брат*, *сестра*, *один*, *два*, *три*, *десять* (латинською мовою *mater*, *pater*, *frater*, *soror*, *unus*, *duo*, *tres*, *decem*) тощо. До цієї групи належить також дитяча лексика. І саме життєво найбільш важливі дитячі слова української мови співвідносяться переважно з латинськими: *tato* і *мама* мають майже одно-

звучні латинські відповідники *tata* і *tamma*, слово *papa* “хліб” споріднене з латинським *panis* “хліб” (у ньому по-дитячому повторено перший склад), *vava* “ранка, болить” своїм звучанням і значенням близьке до латинського *vapulare* “бути побитим, забитися”, *куку* “дивися, шукай” має той самий склад, що й у латинських *occultare* “ховатися”, *oculus* “око”, українське дитяче *кака* “брудне, погане” одного походження з латинським *sacare* “випорожнюватися”.

Усі ці факти можуть свідчити лише про одне: українська мова в окремих своїх рисах, елементах почала формуватися ще перед трьома тисячами років — можливо, водночас із латинською, якщо не раніше. Адже українська мова зберегла багато чого, що вже класична латинь утратила.

1. *Филин Ф.П.* Происхождение русского, украинского и белорусского языков. — Л.: Наука, 1972. — С. 6. 2. Див.: *Нидерман М.* Историческая фонетика латинского языка. Перевод с франц. — М.: Изд-во иностр. л-ры, 1949; *Тронский И.М.* Очерки из истории латинского языка. — М.-Л.: Изд-во АН СССР, 1953.

Українська мова часів слов'янської єдності

До VI ст. н.е. слов'яни займали територію між Карпатами й середньою течією Дніпра. Це були на той час різні племена зі своїми діалектними мовними особливостями. Коли ж сюди насунули зі сходу кочові тюркомовні авари (у літописі — обри), частина слов'янських племен, рятуючись від них, подалася на південь, частина на захід.

Коли предки сучасних сербів і хорватів переселилися на Балкани, вони понесли з собою багато спільнослов'янських елементів, властивих і сучасній українській мові. Хоч за майже п'ятнадцять століть в обох мовах сталися певні зміни, зокрема сербська й хорватська мови зазнали впливу мови попередніх жителів Балкан — іллірійців, але й тепер дуже відчутна їхня мовна близькість, успадкована з тих давніх часів.

Дуже близька фонетика української і сербської та хорватської (обидві останні майже тотожні) мов. Зокрема, в сербській мові (і, зрозуміло, в хорватській) перед звуком *е* приголосні вимовляються так само твердо, як в українській: *недеља* “неділя”, *весело*. Не пом'якшуються приголосні також перед звуком *и*: *личити* “личи-

Кінець безкоштовного уривку.
Щоби читати далі, придбайте,
будь ласка, повну версію
КНИГИ.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ